

stort set hele salens bredde, hvorimod det gælder for den sidste del, der skal bidrage til at betale regningen, at forbeholdene fra specielt højre side af salen – heldigvis med undtagelser – stort set er uden begrænsning. Så forstår jeg, at der er partier, der mener, at man skal dele det her lovforslag op. Jeg kan glædeligvis konstatere, at det er et mindretal. Det svarer jo til, at den, der møder op hos købmanden, bestiller varerne og gerne vil have dem med hjem, ikke har betalt for dem. Og det er efterhånden ved at være en del af i hvert fald de forslag, som jeg deltager i, at enhver lettelse siger højre side af Folketingssalen ja til, enhver finansiering siger højre side af Folketingssalen nej til, samtidig med at der på alle mulige andre områder gives løfter stort set uden begrænsninger. Jeg synes, det er lidt skammeligt, vil jeg godt sige.

Baggrunden for den del af forslaget, som har samlet mindst tilslutning, nemlig fratrædelsesgodtgørelse og derunder så også jubilæumsgratualer, har jo sin baggrund i en rapport, der kom fra Skatteretsrådet, som har lavet en ganske grundig gennearbejdning af hele det område. Skatteretsrådet består jo af en lang række uvildige eksperter, som er nået frem til, at en regel af den karakter har overlevet sig selv, derfor er der en klar indstilling om at afskaffe den begunstigelse.

Jeg har så valgt at gå lidt mindre vidtgående frem, end Skatteretsrådet har anbefalet i forhold til jubilæumsgratualer, hvor vi fastholder bundfradraget. Og når jeg har valgt at friholde den del, ja, så skyldes det sådan rent billedligt, at jeg nærmest ikke synes, det var til at holde ud at se på en situation, hvor vi har en 25-års-jubilæum på en dansk virksomhed, som får overrakt gulduret og derefter får at vide, at så skal du i øvrigt vide, gode medarbejder, at så kommer der en skatteregning efterfølgende. Det ville jeg meget gerne undgå, og det er sådan set den konkrete baggrund, for at jeg, helt ærligt, har holdt den del udenfor.

Men i modsætning til det, hr. Kristian Jensen havde bekymringer om, nemlig at det her kunne betyde, at arbejdsgiveren kom til at betale den reelle pris, så er min opfattelse, at hvis det er sådan, at en arbejdsgiver afskediger – skiller sig af med en medarbejder, hvad enten det skyldes den ene eller den anden årsag, så er det et forhold imellem arbejdsgiveren og den pågældende medarbejder, som der sådan set ikke er nogen grund til at bringe resten af landets befolkning ind i, og det er resten af landets

befolkning, der betaler, hver gang vi giver en særlig lettelse i en særlig situation.

Og derfor er indgangen bag det her, at den reelle udgift, som en arbejdsgiver påtager sig i forbindelse med en afskedigelsesituation, bør påhvile den pågældende arbejdsgiver, og jeg har egentlig lidt svært ved at forstå, at det skulle være et princip, der støder på borgerlig modstand, for det troede jeg faktisk var noget, vi sådan rent grundlæggende var ret enige om. Så kan man selvfølgelig altid have diskussioner og besværlighederne med, at et regelsæt, man har haft i mange år, bliver lavet om, men grundlæggende kan jeg ikke helt forstå det lige nøjagtig på det punkt. Jeg mener, at lige nøjagtig den slags sager ligger bedst hos arbejdsmarkedets parter, og de aftaler, der skal indgås dér, bør indgås imellem de to parter, og den regning, der skal betales, bør betales af den arbejdsgiver, som er i den konkrete situation.

Så har jeg både fra hr. Kristian Jensen og også fra hr. Flemming Hansen fået en bemærkning – stærkest fra hr. Flemming Hansen, men også i hr. Kristian Jensens ordførertale – om, at der skulle ligge et forligsbrud her. Jeg er glad for de ledsagende bemærkninger fra hr. Flemming Hansen, for jeg tror faktisk aldrig, jeg er blevet beskyldt for noget i den retning tidligere, og hvis der er noget, jeg gør mig meget, meget, meget umage med, så er det, at man ikke med nogen rette kan påstå, at jeg eller regeringen for den sags skyld begår forligsbrud, for en afgørende forudsætning for, at det her hus skal fungere, er tilliden til, at indgår man aftaler, så bliver de overholdt. Og jeg har ikke fået noget som helst signal eller nogen orientering om, at der skulle være noget af den karakter. Men jeg vil foranlediget af det, hr. Flemming Hansen sagde, i sagens natur tage kontakt til såvel den daværende skattepolitiske ordfører, Socialdemokratiets hr. Jacob Buksti, og daværende skatteminister – i dag sundhedsminister – hr. Carsten Koch og høre deres version af sagen.

Og hvis det er sådan, at tilbagemeldingen er, at der skulle være noget, der ligner forligsbrud i det her, så vil det i sagens natur komme frem. Men vi har jo oplevet før i det her Folketing, at der er nogle, der har sagt aftaler eller forligsbrud, uden at der har været enighed om, under hvilke præmisser det sker. Jeg har også siddet omkring borde, hvor jeg kan nævne personer, hvor man lavede nogle aftaler om, hvordan man nu stemmer og får tingene igennem og til at fungere, uden at der deri ligger en aftale, der